

Faluregény

Regényrészlet

„Engedjük feltörni szívünk mélyéből az első imádságot! Jöjj, örökkévaló szeretet. Fordítsd ki régi életemet a sarkából, törd össze a bűnök láncát, adj szabadulást a nyomorúságok fogságából. Ha hullámvölgybe kerültem, ha hitem alig-alig pislákol, ha összetört vagyok vagy halálosan fáradt, ha szívemből inkább meghalnék, mint élek, jöjj örök szeretet, hogy új reménnyel, új hálaadással, új életre és új örömeimre töltekezsek fel tebenned és teáltalad, hogy örök lényedben éljek és te énbennem. Ámen.”

Már harmadik vasárnapja, hogy a hegyekből leszaladó oldalakon messziségtől párányi emberek közelítgetik a falut.

A domb, minek tetejéről most megátalkodottan nézegetnek a falu felé, kaszálónak meghagyott rét. A zsenge fűben a mozgó figurák játékbábuknak inkább illenek, mint híruk szerint veszedelmes téritőknek.

A vasárnapi istentisztelet után a templomdombon elidőző férfiak tekintete önkéntelenül is feléjük vetődik.

Czipczu Barnabás, mert ördögüzése után a templomba két évig nem járt el, aztán kálvinista hitét bizonyítani mindennél fontosabbnak tartotta.

Amikor a gyülekezet a templomát saját erejéből javíttatni nem tudta, s az sem volt elég, mi máskor kiségitette őket, hogy a presbiterek bejárták a környéket és adományokat gyűjtögettek, Czipczu Barnabás is nyakába vette az országot, s lelt is fel adakozókat szép számmal.

Nevét hazatértekor az istentiszteleten az elsők között említették, s ezt olyannyira nagy dicsőségnek vette, hogy következő istentisztelettől kezdve nem az apjától-nagyapjától örökölt helyére ült le, hanem egyenesen az első sorba, a presbiterek közé.

Vince Józsi volt az egyetlen, ki erről úgy vélekedett, így van jól, de ő eközben arra gondolt: ha a koma ilyen szem előtt van, legalább nem cimborál össze még egyszer az ördöggel.

Most Czipczu Barnabás istentisztelet után, hogy mindenki jól lássa, kezét a magasba emelte, s olyan hangerővel, mintha azok ott a hegyoldalban mindössze lépésnyire lennének tőle, kimondta, amit hite és szerepe szerint csak ő mondhatott.

– Na, nem lesz ennek jó vége.

Akkor a téritők sokáig nem jöttek feléjük. Legközelebb csak akkor, amikor híriül vették, hogy a pusztafalusiak lelkésze beteg. Kórházban gyógyítják, Sátoraljaújhelyben.

A falusiak harcot szerveztek a hívők ellen. S Czipczu Barnabás volt, ki irányította őket.

– Így és így járunk el a legeredményesebben – mondta Czipczu Barnabás, s a hívők orcátlanságát egyre nehezebben viselő férfiak hittek neki.

A téritők üzengettek a falubeli asszonyoknak. Vissza a férfiak üzentek, de azok ebből nem okultak.

És a faluból jól látható domboldalon a követő vasárnap megjelentek a hívők, s való igaz, hogy gyülekezni kezdtek a falubeli asszonyok is. Részesei kívántak lenni az összejöveteleknek.

– Merészek – mondta Czipczu Barnabás a komájának, miután benézett a konyhájukba, s látta, az ő asszonya otthon van. S akkor a komája nem tudta, Czipczu Barnabás az asszonyaikról vagy a térítőkről tette-e megállapítását.

Az asszonyok visszatértek a faluba azzal, hogy a hívók más vasárnap újra jönnek. Ígérték.

– Hát elmerészkednek – mondta Czipczu Barnabás, s a terv ekkor már készen volt a fejében.

– Más tanokat hirdetni még egyszer nem fognak.

A férfiakat tanácskozássra hívta össze. Nem várják meg a jövő vasárnapi összejövetel kezdetét, még előtte megfutamítják a térítőket.

S azon a vasárnapon, amint a délutáni istentisztelet véget ért, az apák szeme összevillant a körülöttük ácsorgó fiúgyerekeikével, s megindultak a hegyek irányába.

Megelőzték asszonyaikat és nem várták be, hogy Jehova tanúi elhelyezkedjenek térítői magaslatukon.

Czipczu Barnabás megjelölte a helyet, s egy bizonyos távolságra falujuktól s ugyanígy a térítő helytől is, várták őket.

A fogadtatás megriasztotta a más hitűeket.

A férfiak megindultak feléjük, s akkor a szektások előbb csak megálltak, s néztek velük szembe. De amikor a férfiak csak mentek, s nem álltak meg, pedig már hantávolságra voltak tőlük, s csak meneteltek szembe velük, láthatóan feltartóztatlanul, amazok egymás után bizonytalanodtak el verhetetlen hitükben, s futni kezdtek. Emezek csizmájuk dobbanásától, s hogy azok futnak, vérszemet kaptak. Mint felhergelt vadászkutyák, ellenséget láttak a menekülőkhöz.

A térítők szerencséjére ekkor bukkantak elő az úton a lovas csendőrök, szembe a menekülőkhöz. De mire a lovak patája ott dobogott, ahol a csetepaté megkezdődött volna, az út tiszta volt.

Fák koronájába, bokrok mögé bújt emberek várták, hogy a lódobogás elhaljon. S akkor elsőnek Czipczu Barnabás hangja vágott bele a csendbe.

– Haza innen! Nem csatlakozunk! Van nekünk templomunk, papunk! Haza, míg nem késő!

– Még, hogy vándorlók legyünk – dűnnyögte magának, mert észbe kapott, hogy a csendőrök, meg mert közben le is csillapodott.

Hazafelé a pusztafalusiak kerülővel, a füzéri vár felől, a kertek alján tértek haza.

Czipczu Barnabás otthon fogadalmat tett, ha ezek még egyszer erre merészkednek, dorongokkal várják őket. S ezt már akkor kimondta, amikor még a faluban el se terjedt, s neki, mert az ő asszonya sose hallgatta a térítőket, tudomására se jutott, mik is azok a tanok, amiket a szektások terjesztenek.

– Élni úgy? Ki akarhatja ezt? – Ripakodott rá az asszonyára, hogy az már attól tartott, jön talán a régi baj.

– Hogy ne szabadna inni! Meg lopni! Még fát se! Hogy ezek mit nem mernek tanítani! Hát hol élnek ezek?

Czipczu Barnabás két presbiterrel bekocsizott Sátoraljaúj helybe, bementek a kórházba és lelkészükhöz elmesélték az esetet.

A lelkész Czipczu Barnabás ékesen szóló beszédjét megköszönte, ezért az nem is hallotta, a lelkész mit fűzött hozzá.

Pedig Terék Pál lelkész társaitól hallott már olyat, hogy a szektások a magára maradt nyáját eltérítették. De azt mondta, neki a pusztafalusiak hűsége felől nem volt kétsége.

Amikor Terék Pál betegsége után az első istentiszteletet tartotta a faluban, akkor kezdték kongatni a templom harangját, amikor a nap épp megjelent a hegytetőn. A zoltárok ünnepélyes hangja messze elhangzott a falun túlra. A gyülekezet szívből

jövő áhitata, a tompa ima bizonyossága a megvédett, a változatlan élet nyugalmát köszöntötte.

„A pusztafalusi kálvinizmus nem zord és nem félelmetes” – írta bele Terék Pál egy füzetbe, ritkán tett feljegyzései közé. – „Alkalmas rá, hogy magával ragadja a népet.”

Vince Józsi azon a télen famunkát vállalt az erdőn. Az asszony kikísérte a házból, s nézte, ahogy a férfiak gyülekeznek.

– Ezeknek mindig is peckesebben állt a nyakukon a fejük, mint a másfalusiaknak. – Követte szemével a férje lépteit, s elmosolyodott.

Aztán a férfiak kint az erdőn az erdőtanácsossal úgy alkudtak, mintha nem kaphattak volna helyettük másfalusi embereket. S nekik akkor lett volna mi másból pénzük adóra.

Mielőtt munkába kezdtek, Vacut emlegették fel. A falu komikus emberét. Mert hogy a térítőkkal elbánni valamennyien kellettek. A csendőröktől, hogy megvédje őket, elég volt a bírójuk. A fináncoknak meg a határőröknek elég volt, ha néha egy-egy ember bolonddá tette őket.

Egyszer a Vacu. – Vacu, a komikus ember – aki nem ivott – tette hozzá Felvégi Farkas, a hordóbolondja kádár, ki az erdőn a munkát vezette.

Vacu pedig nem ivott. Pontosabban eltelt egy félév úgy, hogy nem ivott semmit se. Hiába kínálta bárki, bármivel. Akkor aztán, ha elkezdett inni, ivott egy hétig. De akkor egyfolytában, mindig ivott. Mást se csinált.

Nem ivott fél évig, néha egy évig se. Mert tudta maga is, s a feleségétől is tudhatta, hogyha ő ivott, még eddig mindig előjött belőle az állat.

Bement ő a kocsmába, el is üldögélt, de ilyen csak nagy ritkán volt, hogy nem csak beszélgetni ment be.

Ha megemelte a poharat, az asszonyok hamar megvitték a hirt a feleségének. Akkor az asszony vagy kizárta a férjét, s alhatott a csűrben, vagy átment a felsősomszédba, átengedve a férjnek a közös ágyat. De hogy hogyan járt el, az nem jó vagy rossz kedvén múlt, hanem az időjáráson. Mert ha úgy találta, baja eshetnék a férjének ott a csűrben, Isten ne adja, megfagyhatna, akkor inkább ő ment el hazulról. Mégpedig tapasztalataiból okulva, közeledő férjét be nem várva.

A faluban a részegekkel sose bántak rosszul. De attól fogva, amikor egy embert az asszonya véletlenségből megfojtott, egy még csak nem is hangos *aludj már* közben, amint épp hogy a fejére nyomta a dunyhát, még a kellőnél is jobban odafigyeltek.

Vacut leszámítva, aki nem úgy és nem akkor ivott, mint más rendes ember, a férfiak ivása csak beszélgetésüket kísérte. És csak egyszer-egyszer csapott át szilaj részegségbe. De akkor mi másból, mint hogy a rossz év, rossz termés után kilátástalan volt az életük. S hogy viselhetette azt férfiember. S a férfirészegséget így ki ne értette volna meg.

Miért lett volna az egyetlen kilenc gyerekes Gyurkó Miklós a legtöbbet részeg, ha nem ezért? S miért nem ivott épp azéven, amikor a pásztorságot elfogadta, s aztán később, Pásztor Imre halála után.

Mert részeg életét Gyurkó Miklós maga mögött hagyhatta, olyan nagyon becsülte az öreg pásztor, hogy meghalt, s így őt jobb megélhetéshez segítette s az őrzés idejére távol a családjától, hogy emlékező tisztelettel Pásztor Imre szokásait a magáévá tette. Aztán pedig, amíg csak a faluban a pásztorokodás nem a szegénységnek lett a jele, s falubeli ember már nem is vállalta, cigányt kellett rá fogadniuk, minden pásztor ezeket őrizte, örököltette, hogy lett a falu pásztor-hagyományává.

Pásztor Imre pedig karácsony estére felvette az ünnepi zöld téli kabátját, fogta a kürtjét és ostorát, s míg mások kántálni jártak, ő kürtölt és pattogatott, pattogatatta az ostorát, végig a falun.

A faluban erre a pattogatásra és kürtölésre minden gazda, mint aki csak épp erre várt, elindult ki az istállóba, s vitt az állatoknak az asszonnyal süttetett tububól, még melegen. Minden állatnak egyet-egyét.

Ettől tudtak a pusztafalusi állatok karácsony éjszakáján beszélni egymással. Ha pedig egy gazda ügyes volt, ki tudta hallgatni, mit mondanak róla. Hogy ő jó gazda-e vagy rossz. Mert karácsony estén az állatoknak a tubutól emberi beszédjük lett. S ha kellett, emberi nyelven ki is panaszkodták magukat.

Következő reggelen minden gazda azon igyekezett, hogy ő itassa meg leghamarabb az állatait, aranyfriss vízzel. Aki elsőnek itatott, azt dicsérték az állatai a legjobban. Az a gazda, aki elsőnek ért, s meghúzta a kútból a vizet, karácsony első napi szokás szerint a kutat betöviskelte. Jelnek: jártak már a kúton. S hogy a tövissel hadd kinlódjanak meg a többiek.

Murinkó azon a télen, melynek enyhességét böjtölték egészen a következő télig, hiszen egyetlen évszak nem azt hozta aztán, amit elvárhattak tőle, s nem volt növény, mit ez az év el ne rothasztott, ki ne égetett vagy épp érleletlen ne hagyott volna, Vilja estén, mielőtt elindult volna házától lefelé a faluba, hallani vélte Kopasz Pásztor Imre pattogatását, kürtölését. Ha meg már ott a Kopasz Imre, úgy megindult, mintha még állat, gyerek, minden vele volna, épp csak az ura halt volna el mellőle.

Benyúlt a masinába, látni vélte, hogy ott sül a tubu, fordított is egyet a tepsin. S el is indult kifelé, hátra az állatokhoz, az istálló felé.

A Tilalmasról lehömpölygő langy meleg szél vitte vissza Murinkót a konyhájába. Nagy fekete kendőjét vállára tette, s átkötötte a derekán, s akkor már mit se gondolt tubuval, állattal s egykori jelekkel. Leeresztette ajtaján a fehér lepedőt, s indult a Sivák suszter, a vidámabb suszter lányának házához, nála elidőzni.

Murinkó a nagy szárazság után épp hetven évvel egy iskolai nap kora délutánján azt mondta Barnabásnak, őt Kopasz Pásztor Imre kürtölése, pattogatása fogja a más-világra átsegíteni. S amikor Barnabás magyarázatot várt és Murinkón tartotta szemét, az magában elmerülve hiába hallgatott. Barnabás kívárta a választ.

Előbb-utóbb Murinkó azt mondta neki.

– Voltam én már csaknem odaát. S akkor egyszerre Pásztor Imrét, mintha egy üvegkalickában hadonászna az ostorával, s tartaná a kürtöt a szája előtt, nem hallottam tovább. Se a pattogását, se a kürtje hangját. S akkor még nem jutottam túl a kapu száján. S a nagy süket csöndben nem is kellett tovább arra mennem. Visszafor-dultam, mintha csak nekem nem lenne tetsző arra tovább és ideát maradtam.

– Majd ha megyek, megint a Pásztor Imre fogja fújni. S pattogatni hozzá. S ha annyira leszek már, át is segít.

Barnabás, ki Murinkótól hallott már Pásztor Imréről, sőt, kinek a papjuk nem is oly régen a suszter fiának írását, A két pásztort, néhány új keletű, nosztalgikusan a falura emlékező vers kíséretében a kezébe nyomta, lenézett maga elé a földre. S így nézett, szólni akarás nélkül. Csak azt az egyet érezte ebben a pillanatban, hogy így a földet nézve lehetne ő, lehet ő másodpercek óta, de lehet évek óta. S maradhatna így az idők végezetéig. Az üresség, amit a lelkében vagy a világban érez, kiszívta belőle az erőt. Ami akár csak egy kis mozdulathoz is kéne. Akár a kezével. Akár a lábával. Hát még hogy mélyen csüngő fejét megemelje, s ezzel újra elfogadja, hogy azon a bámulandó, bámulható lentes kívül, Murinkó földes konyhájának a földjén kívül van még más is. Előtte és utána is.

Barnabás néha úgy gondolta magáról, ő már mindent kipróbált. Mindent tud, tapasztalt, s hogy nem ösztönzi őt túl sok mindarra, ami várja őt. Sem az iskola után, sem az azután.

Őt az apja soha nem bántotta, az anyja is csak egyszer, de akkor is az anyja keze fájdukt meg az ő kemény fején, s tudta, az anyja azért bántja, mert kell neki egy támpont, ami neki valami biztos a világban, s ha ez már a férje nem lehet, hát neki, a gyereknek kell lennie.

Az ő apja majd mindig italos volt, az anyja szavajárása szerint italos, pedig neki már nem volt mentségére se szegénység, se éhínség, se tehetetlenség. Csak hogy talán a helyét a világban sehogy nem találta. De ez nem volt mentség, s nem is kapott miatta senkitől feloldozást.

Barnabás az apjára a részeges szót használta, más előtt nem, csak magának. Volt, hogy azt mondogatta maga elé, de többször is, gyorsan, egymás után, ki tudja hányszor, hogy az a részeg disznó, az a részeg disznó. S olyankor az é-t jó hosszúra nyújtotta.

Egyszer a nagyanyjától ő is hallotta a dunyha alatt megfúlt ember történetét, s akkor sok éjszakán át képes volt azt álmodni, hogy a takarójába ő egyedül is, mások nélkül is belegabalyodik. S hiába kapkod levegőért, levegő nincs.

A Vacu Imre fináncos történetét is hallotta, de neki az ilyen történetek sose tetszettek.

Épp, amikor Vacu Imre feltámadt a falu emlékezetében, s talán épp nem lehetett véletlen, hogy őt fel mikor támasztották, mert a faluban épp hét év telt el úgy, hogy semmijük se maradt már, csak az iskolájuk, annak is csak az alsó tagozata, összevonva, s minden közös volt már más falvakkal, a gazdaságuk, a vezetésük, s ha valakinek eszébe jutott volna rajta gondolkodni, észrevehette, hogy a jövőjük is, Barnabás elment Murinkóhoz, s mert arra már rájött, vele is csak néha értik meg egymást, de nála ha más nem is, elmondja, amit gondol, s ha úgy van épp, akkor egymás szava nélkül is jól elüldögélnek, azt mondta az épp teáival pancsoló öregasszonynak.

– Vannak itt aztán olyan történetek, hogy aki jól elmondja, még egyet s mászt el is hisz magáról.

Erre Murinkó bement a szobájába, s nem bukott elő a függönye mögül egészen addig, míg Barnabás el nem unta saját levegőben fennakadt mondatának megvető hangját, s el nem ment. Aztán pedig, ahányszor csak a gyerek jött, kezébe vette a Bibliát, s előbb csak a száját mozgatta, aztán egyre hangosabban, hangosabban olvasott, mignem Barnabásnak néha rövidebb, máskor hosszabb darabokat volt szerencséje meghallgatni belőle.

S Barnabás akkor egyszer csak rákérdezett, mire jó ez. De Murinkó olyan biztos volt a dolgában, rá se nézett, csak kiszólt a Biblia szavai közül.

– Kárhozat ellen.

Majd amikor Barnabás végighallgatta az aznapi felolvasást, fogta magát, s belekezdett a Vacu Imre történetébe.

Vacu Imre felesége egyszer főzte otthon a pálinkát. Más se vitte Pálházára, a szeszföldébe a cefrét kifőzetni, ő se. Vacu Imre meg már a harmadik féldecit itta meg belőle. Az elejét a csordogáló szilvapálinkának. Akkor aztán mehetnékje támadt. A felső kocsmába nyitott be, de nem az innivaló vitte be, hanem a cimborák. Különben hiába nem volt nagybeszédű, ha ivott, megkívánta, hogy hallgassák.

Vacu Imre becsukta maga mögött a kocsmáját, s az már nyílt is újra. A fináncok orra előtt tette be az ajtót, azok nyitották.

A fináncok Pálházán volt, mint a szeszföldé, s a csendőrség is. Onnan jöttek a fináncok. Amint megnyitották az ajtót, Vacu Imre hátranézett rájuk. Azok meg nyomban meg is szólították.

– Jó pálinkaszag jön magából. Nem tudja, hol főzik?

Ezt a fiatalabb finánc kérdezte.

– Ne féljen, magát nem jelentjük be, csak azt mondja meg, hol főzik.

Fűzte hozzá a tapasztaltabb.

Vacu Imre úgy tett, mintha nem hallaná.

– Nézze. Itt van egy fél liter pálinkára való. Hozzon nekünk egy fél litert.

Ezt meghallotta. Kiment a kocsmából, hurkolgatott egyet az úton, s hazafelé vette az irányt. Vitt egy fél litert hazulról, s úgy ivott a fináncokkal, mint aki tudja, miért itatják. Állta is derekasan. Akkor hozattak vele egy újabb fél litert. De aztán többet nem hozhatott, mert nem főtt le addig több a pálinkából.

Visszament a kocsmába és azt mondta a fináncoknak:

– Már nem ad. – De úgy mondta, mintha nem is a feleségéről beszélne.

Akkor a fináncok faggatni kezdtek, de Vacu nem szólt egy szót se. A pálinka hatására a fináncok egyre határozottabban kezdtek föllépní. Vacu Imre látta, valamit mondani kell.

– Nézzék! A tanító úr adta. – Mondta végül. – De nem tölem hallották.

A két finánc bement a tanítóhoz. Este felé járt, a tanító épp dolgozatokat javított. Ősz lévén akkor.

Óvatosan nyitották az ajtót. S nem köszöntek, hanem csak úgy odaszóltak a tanítónak.

– Tessék még egy fél litert adni.

A tanító felnézett a füzetből.

– Nézze, úgylis mindegy, mindent tudunk.

A tanító erre már főlegyenesedett.

– Üri emberek vagyunk. – Folytatta a finánc. – Ad még egy fél litert, és nem lesz semmi baj.

Vacu Imre az ablak előtt hallgatózott. Várta, mi lesz ebből. Akkor a tanító felugrott, de úgy, hogy borult vele a szék is.

– Nézzék, ha maguk bolondok, hát bolondok. De vegyék tudomásul, én nem vagyok az. S ha most azonnal ki nem takarodnak, hát keresztüllövöm magukat.

Vacu Imre akkor tudta már, hogy a tanító felesége nincs otthon, Pesten van. S tudta, ha azok el nem iszkolnak, a tanító leakasztja a szöggről a vadászpuskáját és nem kéreti magát.

A fináncok olyan sebesen potyogtak ki az ajtón, hogy Vacunak már nem volt ideje ellőlük ellépní. Megfogták a fináncok.

– Öreg! Maga nekünk lódított. – Mondták neki. A tanítónál se illat, se pálinka.

Vacu akkor behúzta a nyakát, mintha törbe csalták volna, de akkor meg kivágta:

– Csak nem bolond otthon főzni! Kint főzi Kéthegyközín. A Kettős kútkánál.

Erre a két finánc.

– Határozza meg, az hol van.

– A kertek aljától nyúlik két magas sziklafal. Annak a közepin van egy kút. Annak az elején van egy nagyon-nagyon jó forrás. Mellette nagy lapos kövek. Azon főzi a pálinkáját.

– Melyik irányban? – Kérdi a fiatalabb finánc.

– Annak a két hegynek az elején. – Mutatott el Vacu Imre a hegyek irányába. S a fináncok láthatták is a hegyeket, mert világos este volt. Sütött a hold.

– Jó. – Mondták. S kerékpárra ültek, s visszamentek Pálházára.

Hát kis idő elteltével mit lát Vacu Imre, mint hogy hat finánc jön Pálháza felől, libasorban, kerékpáron. Indulnak a Kettős kútkához.

Amikorra a megadott helyre értek, akkorára jött meg az eső. Napok óta készült.

– Jó, hogy nem mondtam a nevemet. – Gondolta Vacu Imre, ahogy lesett ki az ablakon, s látta, amint jönnek visszafelé a szántókon keresztül az átázott fináncok.

Persze hogy félt, de mégis kipukkadt belőle a nevetés.

Barnabás felnézett Murinkóra. Eddig tartott a történet. Nem először hallotta, tudta. S most várta, Murinkó hogy gondolja tovább. Veszi megint a Bibliát vagy inkább bebújik a függönye mögé. De Murinkó épp csak annyira állt meg, hogy egy kis teát vegyen a szájába. S mondta is tovább.

A fináncok keresték Vacut az egész faluban, de hiába. Senki nem látta, senki nem hallott ilyen formájú emberről. El se tudták képzelni, ki lehet az. Így hát visszagurultak Pálházára.

Vacu akkor a tanítótól jobban félt már, mint attól, hogy a fináncok még visszatérnek. Tudta, hogyha a tanító megkérdezi az embereket, ki vitte rá a fináncokat, megmondják neki.

De a tanító nem kérdezte. Úgy volt ő akkor, ha azok ki nem mennek tőle, tán még jól is esett volna neki lelőöldözni őket. Akkor egyszer s mindenkorra könnyít magán. Vacunak még meg is köszönhette volna.

ORBÁN OTTÓ

A betegség hétköznapijai

*Könnyű Szent Györgynek ledöfni a sárkányt,
a szárnyas féreg egy hörgéssel kiadja a lelkét;
a betegség, a sári kis kígyó csak aprókat sziszeg . . .*

*Isten (nevezzük így) trükkje a variáció:
egy végtelen számítógépet programozva
a sötét képernyőre fölviszi a hajnalcsillagot,
meg-n-szerezi, sóhajt, hátradől . . .*

*Fiatalon ököllel vertem márvány lábait
valami imakönyvbe illő, hig-barokk szoboralaknak:
hát nem köhögsz a húsfekete füsttől?*

*Most látom, hogy hajlik el szél a szél előtt:
se figura, se talapzat – egy rejtélyes mobil;
a végtelenben az a vicc, hogy az, aminek hívják –
halványulok, belémosódom, eltűnök, hozsánna . . .*